

— Кжде е човѣкътъ?

— Скрихме го въ зимника. И сега е тамъ...

Тѣ тръгнаха къмъ зимника. Павелъ вървѣше напредъ, а следъ него крачеше Диньо. Въ мазето бѣше тъмно. Диньо припна до кжщата и се върна съ запаленъ фенеръ. После извика:

— Василе, излѣзъ! Бай Павли се върна отъ Неврокопъ. Излѣзъ да се запознаете!

Скритиятъ се размърда между бѣчвитѣ и следъ малко предъ бай Павелъ застана човѣкътъ, когото докараха въ праздното буре. Той впи синитѣ си очи въ очитѣ на бай Павелъ и рече съ твърдъ гласъ:

— Азъ съмъ Василъ Левски. Наричатъ ме още Дякона. Преди нѣколко време въ Сопотъ стана една работа, която вдигна турската властъ на крака. Сега въ Сопотъ и околнитѣ села турскитѣ заптиета разравятъ земята за мене. Тукъ ме прати, за да се крия, твоятъ мющерия отъ Сопотъ. Били сте говорили за това съ него. Дойдохъ до селото скритъ въ едно праздно буре. И освенъ тебе, кираджията и Диньо — другъ не знае кжде съмъ. Ако ме опазишъ, ти ще ме опазишъ! Но дойде ли издайство, ще знаая, че ти си ме издалъ!

Откровеностъта и откритиятъ погледъ на синитѣ очи харесаха на бай Павелъ. Но страхътъ му порастна, когато узна, кого трѣбваше да крие. Защото името на Дякона му бѣше познато. Известно му бѣше и това, че турцитѣ даватъ мило за драго, за да го хванатъ. И ето сега, че тоя страшенъ човѣкъ бѣше подъ неговия покривъ, и той трѣбваше да го пази. Ами ако нѣкой узнае това и обади на властъта? Само при мисълта, че това може да стане, ледени трѣпки ползиха по тѣлото му. Но той прикри страха си, размѣни още нѣколко думи съ неканения гостенинъ и се качи въ кжщата.

Тая нощъ Павелъ, макаръ че бѣше изморенъ отъ пжтъ, дълго не можа да заспи. Мисълта за опасния